

Împăcarea generală – sfârșit cu bine, totul este bine?

Împăcarea în legătură cu creația

Coloseni 1.16-23: *Pentru că prin El au fost create toate lucrurile, cele care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnii, fie domnii, fie căpetenii, fie autorități. Toate lucrurile au fost create prin El și pentru El. El este mai înainte de toate, și toate se mențin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este Începutul, Cel întâi-născut dintre cei morți, pentru ca în toate să aibă cel dintâi loc. Căci toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El și prin El să împăce toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândirea voastră, prin fapte rele, El v-a împăcat acum în trupul lui de carne, prin moarte, ca să vă prezinte înaintea Lui sfinți, curați și fără vină, negreșit, dacă rămâneți întemeiați și neclintii în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o, care a fost vestită întregii creații de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel.*

În epistola către Coloseni capitolul 1 apostolul Pavel ne arată mai întâi că noi am fost făcuți potriviți pentru „Împărăția Fiului dragostei Lui” (Coloseni 1.13), noi cei care mai înainte eram în întuneric și eram morți în greșeli și păcate (compară cu Efeseni 2.1). Începând cu versetul 16 ne arată *cine* este acest Fiu, pe care Tatăl Îl iubește așa de mult și în a cărui Împărăție de dragoste am fost strămutați noi: Hristos este Creatorul și prin aceasta este Capul tuturor lucrurilor. Însă nu numai aceasta: Domnul Isus este și Capul trupului, al Adunării; El este începutul unei creații cu totul noi; El este Cel Întâi-născut dinte morți, pentru ca El să aibă întâietatea în toate. Înainte ca Pavel să prezinte în continuare gândul împăcării, el ne descrie pe Domnul Isus, pentru ca noi mai întâi să fim capturați de mărimea și maiestatea Persoanei care a realizat această împăcare.

În versetele acestea citim că împăcarea se referă nu numai la om, ci și la creație și la Adunare. Știm ce s-a petrecut cu creația. Vai, cum a ajuns prin căderea în păcat totul din creație împotriva lui Dumnezeu și în dezordine! Cum Se va comporta acum Dumnezeu cu creația!

Dumnezeu ca Creator a acționat odată cu creația Sa, și rezultatul a fost potopul. Totul a fost sortit pieirii. Însă „în Hristos” Dumnezeu nu acționează ca Creator, ci ca Împăciuitor. De aceea în versetele 16 și 17 Hristos este prezentat mai întâi ca Creator, dar apoi în versetele 20 până la 22 ca Împăciuitor. Dacă Hristos ar fi numai Creatorul și nu ar fi devenit și Împăciuitorul, ce s-ar fi petrecut atunci cu noi, împreună cu toată creația? Noi niciodată nu am fi putut fi împăcați cu Dumnezeu și am fi încă „înstrăinați” și „vrăjmași” (Coloseni 1.21). Pe lângă aceasta noi am fi căzut pradă unei judecăți mult mai îngrozitoare decât potopul.

*Împăcarea în legătură cu creația, cu Adunarea, împăcarea tuturor lucrurilor; adorarea
Urzitorului împăcării.*

Împăcarea în legătură cu Adunarea

Coloseni 1.18-22: *El este Capul trupului, al Bisericii. El este Începutul, Cel întâi-născut dintre cei morți, pentru ca în toate să aibă cel dintâi loc. Căci toată plinătatea Și-a găsit plăcerea să locuiască în El și prin El să împăce toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândirea voastră, prin fapte rele, El v-a împăcat acum în trupul lui de carne, prin moarte, ca să vă prezinte înaintea Lui sfinți, curați și fără vină ...”*

În versetul 18 Pavel ajunge să vorbească despre „Capul trupului”. Însă gândul referitor la „trup”, la Adunare, și taina legată de aceasta – „Hristos în voi”, el îl continuă abia începând cu versetul 24. Mai înainte el introduce un alt gând: gândul împăcării? De ce? Înainte să devină posibil „Hristos în voi”, Hristos a trebuit mai întâi să facă împăcarea. Taina „Hristos în voi” (Coloseni 1.27) arată cum este prezentat Dumnezeu prin Hristos în trup. „Hristos în voi” devine vizibil prin felul în care Hristos este prezentat prin comportarea mădularelor. Dar când în versetul 18 Hristos este numit „Cap al trupului, al Adunării”, atunci vedem în versetele următoare mai întâi ce sunt aceste persoane, care constituie acest trup, pentru Dumnezeu: sfinți, curați și fără vină.

Cum a devenit posibil ca Dumnezeu să aibă o societate de oameni, pe care El a dat-o ca trup lui Hristos, cu toate că oamenii (respectiv omul în sine) erau față de Dumnezeu numai dușmănoși și înstrăinați? Aceasta a devenit posibil prin împăcare. Dumnezeu găsește în împăcare baza pentru ca să reveleze acum „sfinților Săi” taina Sa, „șinută ascunsă din veacuri și din generații” (Coloseni 1.26).

Adunarea constă din aceia care deja acum au parte de împăcare. Împăcarea va cuprinde cândva mult mai mulți oameni¹, decât numai pe credincioșii care aparțin Adunării și sunt întrucâtva „cele dintâi roade” (Iacov 1.18). Evident *creația* nu este încă împăcată, chiar dacă baza pentru aceasta a fost deja pusă. Însă cu privire la *oamenii*, care cred în Hristos, se spune: „El v-a împăcat acum în trupul Lui de carne, prin moarte” (Coloseni 1.22).

A făcut pace

Coloseni 1.20: *făcând pace prin sângele crucii Lui.*

Coloseni 1.20 nu spune că Hristos ar fi făcut pace *cu noi*, ci se spune numai simplu: „El a făcut pace”. Această formulare este la modul general și înseamnă: Hristos a făcut totul așa fel că Dumnezeu nu mai are nici un motiv pentru judecată, ci că El poate acționa în har pe o bază legitimă. Este pacea *scaunului de domnie al lui Dumnezeu*, deoarece toate revendicările

¹ Este de la sine înțeles că și credincioșii Vechiului Testament, credincioșii din timpul necazului cel mare precum și oamenii care vor veni la credință în timpul Împărăției de o mie de ani sunt de asemenea împăcați.

Împăcarea în legătură cu creația, cu Adunarea, împăcarea tuturor lucrurilor; adorarea Urzitorului împăcării.

acestui scaun de domnie au fost satisfăcute.² Nu mai poate fi adusă nici o acuzare, care ar putea pune la îndoială din punct de vedere moral acțiunea acestui scaun de domnie; și sentința lui Dumnezeu nu mai poate fi denumită ca fiind nedreaptă, lipsită de dragoste sau altceva asemănător. Această pace este baza pe care împăcarea poate avea loc în mod drept (compară cu Efeseni 2).

Cu această ocazie dorim să redăm un citat din H. L. Heijkoop pentru toți aceia care încă nu au pace, dar care totuși o doresc cu ardoare:

Acum tu spui: „Dar eu nu am pace.” Este adevărat, deoarece nu ai luat ca pentru tine adevărul acesta: Domnul Isus este pacea noastră. Și El ne vestește pacea (Efeseni 2.16,14,17). „... făcând pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1.20). De când L-ai primit, ai această pace. Dar ca să o trăiești, să te bucuri de ea, trebuie să crezi că este așa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu. Ai pace în momentul în care crezi adevărul pe care-l spune Dumnezeu despre Domnul Isus, că prin sângele Lui avem pace. Tu faci acum ca soldații japonezi de pe o insulă din Oceanul Pacific, care încă cinci ani după terminarea războiului au trăit tot în stare de război. Ei așteptau atacul dușmanilor ca în timpul războiului. De ce? Ei credeau că mai există război, pentru că nu au crezut solia de pace.

Faptul că nu ai încă pace își are un temei adânc și anume, că nu crezi cu toată supunerea Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este pentru tine o lipsă mare. În primul rând tu necinstești foarte mult pe Dumnezeu, dacă nu crezi cuvintele Lui, așa cum citim în Numeri 23.19: „Dumnezeu nu este un om, ca să mintă.” În momentul în care crezi, poți să-I mulțumești pentru harul Său minunat. Și atunci vei simți pace în inima ta, lucru pe care înainte nu l-ai avut. Omul spune: „Întâi să văd și apoi să cred”, dar Dumnezeu spune: „Întâi să crezi și apoi vei vedea!”³

Împăcarea tuturor lucrurilor

Coloseni 1.20: *... și prin El să împăce toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui.*

„Toate lucrurile” în Coloseni 1.20, care vor fi împăcate, se referă la cele spuse în versetul 16, unde se spune că „toate lucrurile” au fost create prin Hristos. În Coloseni 1.16 se explică apoi care sunt aceste „toate lucrurile”. Cu toate că probabil în acestea este inclusă și creația fizică⁴,

² Scaun de domnie înseamnă că trebuie recunoscută domnia lui Dumnezeu și maiestatea Sa. Pacea servește ca atacurile la onoarea, maiestatea și atotputernicia lui Dumnezeu au fost rezolvate; ca să spunem cu reverență: Dumnezeu nu mai trebuie să lupte pentru onoarea Sa.

³ Din „Scrisori către tineri”, pag. 33-34, editura GBV, 1991.

⁴ Fulgerul, tunetul, grindina, ploaia și așa mai departe sunt privite în Scriptură deseori ca „slujitori” ai lui Dumnezeu, care fac voia Sa. Reținerea ploii sau trimiterea fulgerului sunt privite ca judecăți. În Împărăția de o mie de ani, pământul va putea savura rezultatele împăcării. Citim aceasta de exemplu în Osea 2.21,22: „În ziua aceea, voi asculta cerurile și ele vor asculta pământul, și pământul va asculta grâul, mustul și untdelemnul și acestea vor asculta pe Izrael.” Atunci acești „slujitori” vor fi spre bucuria omului.

Împăcarea în legătură cu creația, cu Adunarea, împăcarea tuturor lucrurilor; adorarea Urzitorului împăcării.

totuși în primul rând este vorba de creația morală, căci conform versetului 16, „toate lucrurile” sunt „scaune de domnie, domnie, căpetenii, autorități”, deci structuri de domnie, pe care Dumnezeu le-a creat. Aceste structuri au ajuns în dezordine prin satan și prin om și astfel s-au stricat. Omul a folosit autoritatea dată lui de Dumnezeu, ca să urmărească interesele proprii, în loc să slujească lui Dumnezeu și să fie spre binecuvântarea acelor care i-au fost dați să stăpânească peste ei. Și în cer au fost stricate structurile de autoritate prin satan și demonii lui. Multe căpetenii și autorități sunt acum „puterile spirituale ale răutății în locurile cerești” (Efeseni 6.12), care au răsturnat ordinea divină.

Aceste structuri stricate nu pot împiedica țelurile lui Dumnezeu, însă Dumnezeu permite astăzi toate acestea atât pe pământ cât și în ceruri. Când vine ziua Domnului, atunci starea aceasta se va schimba. Dumnezeu Însuși va prelua atunci domnia pe pământ în Hristos. Totul se va supune autorității Sale: Hristos va fi Cap nu numai pe pământ, ci și în cer. Satan și demonii lui nu vor avea nici o autoritate, deoarece în timpul Împărăției de o mie de ani ei vor fi legați în adânc (Apocalipsa 20.1-3). Toate structurile de autoritate vor fi atunci subordonate lui Hristos, toate scaunele de domnie și toate stăpânirile de pe pământ, toate căpeteniile și autoritățile din ceruri vor fi atunci împăcate într-o stare plăcută lui Dumnezeu.

Într-adevăr în Împărăția de o mie de ani va mai fi încă păcat, și păcatul va fi încă în om, dar păcatul nu va mai *stăpâni*. De asemenea vor fi încă vizibile anumite urmări ale păcatului și ale judecății. Însă toate elementele creației vechi – în mod deosebit elementele morale, structurile de autoritate – vor fi sub domnia lui Hristos; toate vor fi într-un fel sau altul mișcate de El (aceasta include și judecata imediată a celor răzvrățiți; compară cu Psalmul 101.8). Deoarece totul stă sub domnia lui Hristos, în timpul acesta Dumnezeu va avea plăcere de creație.

Timpul acesta este numit de Scriptură „timpurile restabilirii tuturor lucrurilor” (Faptele Apostolilor 3.21)⁵. Totul va fi împăcat și va fi readus într-o relație ordonată cu Dumnezeu. În această „a șaptea zi” a primei creații Dumnezeu va putea încă o dată să Se odihnească de toată lucrarea, pe care o făcuse” (Geneza 2.2). Chiar dacă se referă la Israel, totuși se spune despre acest timp: El „Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine, va cânta” (Țefania 3.17). Aceasta va fi nu numai cu privire la Israel și națiuni și va fi valabilă pe pământ, nu, atunci „îngerii lui Dumnezeu se vor sui și coborî peste Fiul Omului” (Ioan 1.51). Aceasta înseamnă, că și structurile de domnie din cer vor participa. Căci, așa cum am amintit deja, satan și demonii lui nu vor putea face nimic în acest timp, deoarece ei sunt legați.

Adorarea Urzitorului împăcării

Romani 5.8-11: *Dar Dumnezeu Își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci cu atât mai mult acum, fiind îndreptățiți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânie. Căci dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult,*

⁵ De aceea împăcarea tuturor lucrurilor este și „prin El” (Coloseni 1.20).

Împăcarea în legătură cu creația, cu Adunarea, împăcarea tuturor lucrurilor; adorarea Urzitorului împăcării.

fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea.

Aceste versete ne arată pe de o parte cine eram noi: vrăjmași ai lui Dumnezeu. Dar ele ne arată și ce am devenit noi: împăcați. Noi nu trebuie să așteptăm până ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca să știm în ce relație stăm noi cu Dumnezeu, ci noi putem ști deja acum, că am fost împăcați. Pentru Dumnezeu este foarte important ca noi să știm aceasta. De aceea El ne confirmă încă o dată în versetul 11: „prin care am primit acum împăcarea”.

Deci noi nu am fost reasezați într-o stare de nevinovăție, în care se afla Adam odinioară, ci noi am fost aduși la Dumnezeu în așa fel că noi am putut cunoaște pe Dumnezeu ca Dumnezeu al dragostei (Romani 5.8). Da, dragostea lui Dumnezeu a fost chiar „turnată în inimile noastre” (Romani 5.5). Dragostea lui Dumnezeu a fost gata să se arate față de vrăjmași în Darul cel mai mare pe care dragostea putea să-l dea: mai mare decât prin dăruirea propriului Său Fiu în moarte pentru vrăjmași nu se putea arăta. Și această dragoste este așa de mare, că ea sfârșește orice vrăjmășie în inimile noastre.

Însă moartea Fiului era nu numai o *dovadă* a dragostei, ea era și singurul *mijloc* prin care toate obstacolele, care stăteau în calea împăcării noastre, să poată fi total înlăturate într-un mod drept, și anume prin ispășirea păcatelor și prin judecata asupra vrăjmășiei noastre. Ca urmare inevitabilă a împăcării, oamenii, care printr-o lucrare așa de minunată au fost aduși într-o astfel de relație de dragoste, vor fi desigur salvați și din toate relele și pericolele vieții acesteia. Aceasta are loc prin viața lui Isus, care a triumfat asupra morții, și prin faptul că El trăiește acum, ca să ne ajute. De aceea se spune în epistola către Evrei 7.25: „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei care se apropie prin El de Dumnezeu, pentru că trăiește pururi, ca să mijlocească pentru ei.”

Toate acestea fac ca noi să ne lăudăm acum cu un astfel de Dumnezeu. Este așa de minunat, că avem un astfel de Dumnezeu: „Și nu numai atât, dar ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea” (Romani 5.11). Aceasta înseamnă: Această relație nouă cu Dumnezeu ne umple cu mare admirație și bucurie, care se revarsă din belșug în adorarea lui Dumnezeu. Ce schimbare: în loc să urâm pe Dumnezeu și să ne temem, acum suntem entuziasmați că avem un Dumnezeu așa de minunat! Cu acest verset din Romani 5.11 se atinge punctul culminant în epistola către Romani. Noi nu ne mai gândim la darul mare al împăcării – noi ne gândim la Acela care a dat această împăcare (Dumnezeu), și la Acela prin care s-a realizat această împăcare (Hristos)! Noi suntem umpluți de adorare și admirație față de Dătătorul, care a întocmit un astfel de plan, un plan care depășește orice capacitate de imaginație a omului. Mai mult nu poate fi. Dacă inimile sunt umplute de aceasta, atunci gura se revarsă (compară cu Luca 6.45). Și atunci noi suntem nu numai mulțumitori pentru lucrarea de la cruce, ci noi suntem – avem voie să spunem odată așa – mândri de Dumnezeu, care a întocmit planul împăcării, și totodată ne gândim la Acela care la cruce a înfăptuit lucrarea de împăcare, Isus Hristos.

Împăcarea în legătură cu creația, cu Adunarea, împăcarea tuturor lucrurilor; adorarea Urzitorului împăcării.

Când este vorba de baza *iertării* păcatelor, atunci Scriptura vorbește despre moartea lui *Hristos*. Când dimpotrivă este vorba de *împăcare*, atunci ea vorbește despre moartea *Fiului* lui Dumnezeu. Probabil aceasta este din cauză că în cazul împăcării este vorba de transformarea unei relații de înstrăinare, a unei relații de vrăjmășie, într-o relație fericită de *filiație*, și anume după modelul relației între Dumnezeu și Fiul Său. Pentru ca Dumnezeu să poată duce „mulți fii la slavă” (Evrei 2.10), a trebuit ca Fiul să moară.

Împăcați într-un trup

Efesenii 2.11-22: *De aceea aduceți-vă aminte că odinioară erați păgâni din naștere, numiți necircumciși de aceia care se numesc circumciși, în carne, de mâna omului; că în timpul acela erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Hristos Isus, voi care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc al despărțirii și în trupul Lui a înlăturat vrăjmășia dintre ei, legea poruncilor în rânduielile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El Însuși **un singur** om nou, făcând pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-**un singur trup**, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe și pace celor ce erau aproape, căci prin El și unii și alții avem acces la Tatăl, printr-**un singur Duh**. Așadar voi nu mai sunteți nici străini, nici locuitori vremelnici, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelii apostolilor și a prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos Însuși. În El, toată clădirea, bine alcătuită, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți o locuință a lui Dumnezeu, în Duhul.*

Citim aici că noi „am fost apropiați prin sângele lui Hristos”, apropiați de Dumnezeu și apropiați unii de alții. Noi, iudeii și națiunile (păgânii), am devenit o unitate, prin aceea că noi am devenit creștini. Legea, care a pricinuit vrăjmășia între iudei și națiuni, a fost făcută fără efect pentru ei în moartea lui Hristos. Dumnezeu a creat ceva cu totul nou. Acum întrebarea nu mai este, dacă cineva este iudeu sau este dintre națiuni, ci acum întrebarea este, dacă cineva este o creație nouă. Era o diferență mare, parțial cu vrăjmășie mare între poporul pământesc al lui Dumnezeu, care avea Legea sa, și națiuni, care erau fără Dumnezeu și fără făgăduințe. Însă indiferent de faptul dacă credincioșii erau mai înainte dintre iudei sau dintre națiuni – dacă ei sunt o creație nouă, între ei nu mai este nimic care să-i despartă. Ambele sisteme, atât al iudeilor cât și al națiunilor au fost înlăturate. În trupul lui Hristos nu mai este nici o vrăjmășie între iudei și națiuni. Acum este pace, nu numai pace cu Dumnezeu, ci și pace între ei.

În Efesenii 2 găsim un alt aspect al împăcării, pe care nu-l găsim așa de clar în celelalte epistole: noi am fost *împăcați într-un singur trup*: „... a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-*un singur trup*, prin cruce” (Efesenii 2.16). Aici se accentuează aspectul colectiv al împăcării. Împăcarea creează relații noi nu numai între om și Dumnezeu, ci și între oameni. În acest un singur trup sunt numai relații minunate, ordonate de Dumnezeu. În acest un singur trup devine

Împăcarea în legătură cu creația, cu Adunarea, împăcarea tuturor lucrurilor; adorarea Urzitorului împăcării.

de asemenea vizibil, că nu numai națiunile au nevoie de împăcare, care în mod deosebit erau departe de Dumnezeu, deoarece ele erau și străine de făgăduințele lui Israel. Și iudeii aveau de asemenea nevoie de împăcare, și anume de o împăcare permanentă, de durată. Ziua împăcării (Levitic 16) trebuia repetată în fiecare an. Prin aceasta a devenit clar, că prin Lege nu s-a adus o împăcare de durată.

În Efeseni 2.22 se spune: „Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți o *locuință a lui Dumnezeu, în Duhul*”. Vedem aici cum împăcarea ne duce la cele mai înalte gânduri ale lui Dumnezeu, la piatra de încheiere a Cuvântului Său (Coloseni 1.25), la marea taină „Hristos și Adunarea Sa”. Creștinii dintre iudei și creștinii dintre păgâni sunt puși împreună într-*un singur* trup, ca să fie o cu totul nouă „locuință a lui Dumnezeu în Duhul”. În acest trup totul este dependent de Hristos ca și Cap aflat în cer. Toate mădularele sunt legate unele cu altele în modul cel mai apropiat și Duhul acționează pentru o comportare armonioasă a mădularelor între ele. Aici totul este ordonat conform gândurilor lui Dumnezeu: toate relațiile cu El, toate relațiile între ele.

Toate acestea sunt rezultate minunate ale împăcării, care desigur stă foarte strâns în legătură cu ceea ce a avut loc la cruce. Căci acolo omul a ajuns sub judecata lui Dumnezeu și primul om a fost înlăturat dinaintea lui Dumnezeu. Acum atât iudeul cât și păgânul au dispărut dinaintea lui Dumnezeu, acum este numai „omul nou” (Efeseni 2.15) în Hristos. Nu mai poate fi nici o vrăjmășie. Până astăzi! Dacă noi avem relații unii cu alții ca credincioși, nu mai contează ce am fost și ce ne-a despărțit odinioară. Noi toți am murit cu Hristos. Acum este valabil numai ceea ce este valabil în creația nouă. De aceea relațiile vechi în nici un caz nu ar mai trebui să se practice. Numai relațiile noi în Hristos ar trebui să ne influențeze și să ne pună în mișcare. Și aici vedem iarăși că împăcarea ne aduce în apropierea lui Dumnezeu: „Căci prin El și unii și alții avem acces la Tatăl, printr-un singur Duh” (Efeseni 2.18).

Desigur creștinii din zilele noastre (altfel decât credincioșii din Efes) aproape că nu mai au a face cu diferențele dintre iudei și cei care nu sunt iudei. Dar sunt alte diferențe: sărac și bogat, cu pregătire profesională și fără pregătire, recunoscut în societate și disprețuit, cu reflecții carismatice și retras, și așa mai departe. Dacă în comportarea și acțiunile noastre nu ținem seama că noi am devenit o creație nouă, în care aceste diferențe nu au nici o importanță, aceasta poate conduce la tensiuni mari, din care pot rezulta conflicte. Aceste conflicte fac necesară o împăcare reciprocă, care între creștinii credincioși necondiționat trebuie practică!

Să recapitulăm: De ce a fost înlăturată vrăjmășia dintre iudei și națiuni? Pe de o parte, deoarece elementul despărțitor, Legea, a fost înlăturată, și pe de altă parte, pentru că a fost creat „un om nou”, „creat după chipul lui Dumnezeu, de o dreptate și sfințenie a adevărului” (Efeseni 4.24). Viața acestui om nou nu permite nici o ceartă și nici o vrăjmășie între credincioși. (S-ar putea compara cu imaginea unui om sănătos, care nu se mutilează singur. Aceasta o fac numai oamenii care stau sub influențe rele.)